

Predestinarea – pentru ce?

2 Tesaloniceni 2; 1 Petru 1; Efeseni 1

Dirk Schürmann

© SoundWords, Online începând de la: 02.02.2021, Actualizat: 02.02.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Introducere

Tema, pe care vrem s-o studiem în articolul acesta, este foarte importantă pentru inima credinciosului. Probabil noi suntem familiarizați din cea mai fragedă tinerețe cu adevărul despre predestinare și nu mai simțim ce înseamnă el de fapt pentru noi.

Nu este ceva copleșitor și aproape de neînțeles că Dumnezeu S-a gândit la mine personal? Căci eu sunt numai o ființă mică, neînsemnată din țărână și pe lângă aceasta am ajuns în păcat și vrăjmășie față de Dumnezeu (compară cu Romani 8.5-10). Dumnezeu S-a gândit deja la mine chiar înainte de întemeierea lumii, deci în veșnicia trecută; El a prevăzut pentru mine binecuvântări, cum nu ar putea fi mai mari, și a planificat pentru mine un loc în apropierea Sa, așa cum el nu ar putea fi mai înalt și mai aproape (compară cu Efeseni 1)!

Nu-ți poți imagina așa ceva? Nu numai înainte ca noi să fi fost născuți, ci cu mult înainte să fi fost creat vreun om, chiar înainte de crearea lumii, Dumnezeu Și-a alcătuit un plan cu totul deosebit pentru noi, ca să ne dea ce este cel mai înalt, ce putea El da. Aceasta este cu adevărat măreț! Într-un anumit sens lucrurile, pe care vrem să le studiem în articolul acesta, constituie binecuvântările speciale ale creștinismului și depășesc cu mult binecuvântările altor credincioși din alte epoci.

Unii își imaginează predestinarea așa, ca și cum toți oamenii ar fi pe drumul spre iad, însă Dumnezeu a ales pe unii (i-a predestinat) ca ei să nu meargă în iad, ci în loc de aceasta să primească iertarea păcatelor. – Însă predestinarea nu are a face direct cu faptul că cei aleși vor fi mântuiți și vor scăpa de iad. Nu de aceea Dumnezeu ne-a predestinat din veșnicie, numai ca noi să fim răscumpărați din păcatele noastre – nu acesta este scopul propriu-zis al predestinării -, ci ca să ne binecuvânteze cu binecuvântări cerești.

Pentru ca oamenii să poată obține iertarea păcatelor, ei nu trebuie „să fie predestinați înainte de întemeierea lumii” (Efeseni 1.4). Multor credincioși vechi-testamentali li s-au iertat păcatele, cu toate că ei nu sunt predestinați înainte de întemeierea lumii așa cum sunt creștinii credincioși din timpul actual. Și chiar după răpirea creștinilor credincioși vor fi iarăși credincioși care nu vor avea parte de predestinarea dinainte de întemeierea lumii, însă vor avea parte de iertarea păcatelor.

Deci noi creștinii credincioși am fost predestinați să posedăm binecuvântări cerești. Însă înainte ca noi să avem parte la aceste binecuvântări și să putem veni în apropierea lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să fie rezolvată problema păcatelor noastre, deoarece toți oamenii au devenit păcătoși prin căderea în păcat. De altfel iertarea păcatelor nu este țelul propriu-zis al predestinării, cu toate că toți creștinii credincioși predestinați înainte de întemeierea lumii au iertarea păcatelor lor. Desigur, Dumnezeu nu a fost surprins prin căderea în păcat și a ținut seama de ea în planurile Sale, chiar dacă ea nu constituia parte a planului Său.

În continuare vrem să studiem unele locuri, în care vom descoperi tot mai mult *pentru ce* am fost noi predestinați.

Pentru ce am fost noi aleși conform cu 2. Tesaloniceni 2?

2. Tesaloniceni 2.8-14: 8. și atunci va fi descoperit cel fărădelege – pe care Domnul Isus îl va mistui cu suflarea gurii Sale și-l va desființa prin arătarea venirii Sale – 9. a cărui venire ... 10. și în orice amăgire a nedreptății pentru cei care pier, ... 11. Și de aceea Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca ei să creadă minciuna, 12. ca să fie judecați toți cei care nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nedreptate. 13. Iar noi suntem datori să-l mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi, frați preaiubiți de Domnul, că Dumnezeu v-a ales de la început pentru mântuire în sfințirea Duhului și în credința adevărului, 14. la care v-a chemat prin Evanghelia noastră, ca să dobândiți gloria Domnului nostru Isus Hristos.

După răpirea Adunării va fi arătat antihrist. El va duce răul la culme în lume. Atunci toți mărturisitorii fără viață, care vor alerga după acest înșelător, vor fi judecați de Dumnezeu. Dumnezeu „le va trimite o lucrare de rătăcire, ca ei să creadă minciuna”. Vedem acest fenomen deja astăzi ca o penumbră la unii conducători de state, ale căror minciuni parțial foarte evidente sunt crezute de milioane de oameni. Și noi ne întrebăm, cum este posibil așa ceva. Din pasajul de mai sus putem vedea, cum aceasta va evolua spre mai rău. Este pregătirea pentru judecata asupra lumii. Să observăm: judecata asupra oamenilor, care sunt amintiți aici, nu vine peste ei pentru că ei nu ar fi predestinați, ci pentru că „nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nedreptate”.

Există însă și „frați preaiubiți de Domnul”. Acestora se adresează Pavel acum și le scrie ce este viitorul lor: nu este o înșelăciune rea, nici o superstiție, nici o necredință, nici o nedreptate, nici o judecată! Ei nu sunt „rânduți spre mânie” (1. Tesaloniceni 5.9). În locul acestor lucruri lor le stă la dispoziție gloria Domnului nostru Isus Hristos. Și apoi el arată credincioșilor din Tesalonic ce a făcut Dumnezeu pentru ca ei să ajungă la acest țel: El i-a „ales de la început”.

Chiar dacă aici nu stă cuvântul „predestinat”, fără îndoială o predestinare include o alegere. Din Efeseni 1.4 învățăm că acest „început” al alegerii este plasat cu mult în urmă: el era deja înainte de a fi chemată lumea la existență. Dumnezeu S-a gândit deja atunci la destinatarii din Tesalonic ai acestei epistole și de asemenea și la tine și la mine și voia ca noi să fim salvați atât de rău cât și de judecată. Și El a ales deja atunci mijlocul prin care va face aceasta: noi ar trebui să avem parte de „sfințirea Duhului”. Aceasta nu este sfințirea noastră personală în strădania zilnică de a nu da cărnii loc de

desfășurare, ci este noua poziție sfântă², în care ne-a adus Duhul lui Dumnezeu, prin aceea că ne-a dăruit viața nouă, o viață care nu poate păcătui. El ne-a adus la „credința adevărului” (compară cu Efeseni 2.8). El ne-a făcut să auzim Evanghelia. Prin această veste bună minunată El ne-a chemat la un țel minunat: la „gloria Domnului nostru Isus Hristos”.

Ne putem noi imagina că Dumnezeu a lăsat ceva la o parte din această glorie? Și de această glorie trebuie să avem noi parte: „Când Se va arăta Hristos, care este viața noastră, atunci veți fi arătați și voi, împreună cu El, în glorie” (Coloseni 3.4). O glorie mai mare nu poate exista! În același moment când aceia care nu au iubit adevărul vor avea parte de judecata lor îngrozitoare la venirea zorilor zilei Domnului, noi vom apărea în această glorie!

Pentru ce am fost noi aleși conform cu 1. Petru 1?

1. Petru 1.1-4: 1. Petru, apostol al lui Isus Hristos, către locuitorii temporari din împrăștiere din Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia, 2. aleși după știința dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, în sfințirea Duhului, spre ascultare și stropire cu sângele lui Isus Hristos: Har vouă și pace să vă fie înmulțite! 3. Binecuvântat *fi*e Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după marea Sa îndurare, ne-a născut din nou pentru o speranță vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre morți, 4. pentru o moștenire nestrăicătoare și neîntinată și care nu se veștejește, păstrată în ceruri pentru voi.

Petru încurajează în prima sa epistolă mai întâi pe creștinii iudei, care nu puteau locui ca iudei în Canaan, țara făgăduinței lor pământeste. În străinătate ei nu aveau nici un drept de cetățenie și pe lângă aceasta erau evitați de rudele lor iudaice și parțial urâți, deoarece ei au devenit creștini. Acești iudei credincioși trebuiau să cunoască gândurile lui Dumnezeu cu privire la ei, chiar dacă ei trebuiau să ducă lipsă de unele binecuvântări pământeste și chiar să sufere.

Petru le spune mai întâi, că Dumnezeu i-a selecționat [predestinat] dintre concetățenii lor. Deci ei erau „câștigători” în loc de „cei care pierd”, cum se simțeau ei probabil. Dumnezeu i-a cunoscut dinainte, adică i-a văzut dinainte ca aceia care trebuiau introduși în binecuvântările Sale cerești. Ei trebuiau să primească „o moștenire în cer”. Pentru aceasta El a prevăzut ca Duhul Sfânt să-i separe, să-i sfințească pentru Sine prin darul vieții noi. În afară de aceasta ei trebuiau să fie în stare să-l slujească în aceeași ascultare ca Domnul Isus, și să stea sub protecția sângelui Domnului Isus, pe care El l-a dat pentru ei. Prin aceasta nu numai nu li se va lua în seamă neascultarea lor din viața veche, ci și orice eșec în viața de ascultare. Viața nouă, pe care au primit-o prin Duhul, trebuia să le dea o speranță vie într-o moștenire în cer.

Vedem: predestinarea, de care Dumnezeu le-a făcut parte ca ultim țel, merge așa de departe că ei trebuie să fie moștenitori ai lui Dumnezeu; deci ei trebuie să posede ceea ce are El. Ei vor trebui să poată lua cândva în posesie viața casei Tatălui – aceasta înseamnă viața veșnică în măsură

deplină. În mod deosebit prin Ioan suntem învățați că noi avem deja acum viața veșnică, însă savurarea ei este oarecum limitată – desigur la unul mai mult la altul mai puțin. Însă când vom ajunge în cer vom savura cu desăvârșire viața veșnică; vom avea parte pe deplin de puterea, bucuria, pacea, dragostea, învierea și părtășia acestei vieți. Și această moștenire este păstrată acolo în siguranță pentru noi și niciodată ea nu pierde în valoare. Aceasta Și-a propus Dumnezeu pentru noi și în cunoașterea Lui mai dinainte³ a văzut deja aceasta, atunci când El ne-a predestinat.

Pentru ce am fost noi aleși conform cu Efeseni 1?

Efeseni 1.3-14: 3. Binecuvântat fie Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cerești, în Hristos; 4. după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste; 5. El ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, 6. spre lauda gloriei harului Său, în care ne-a făcut plăcuți în Cel Preaiubit; 7. în El avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea greșelilor, după bogățiile harului Său, 8. pe care l-a făcut să prisosească față de noi în toată înțelepciunea și priceperea, 9. făcându-ne cunoscut taina voii Sale, după buna Sa plăcere pe care Și-a propus-o în Sine Însuși, 10. pentru administrarea împlinirii timpurilor, ca să adune din nou, împreună, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ; 11. în El, în care am și primit o moștenire, fiind rânduiți dinainte, după planul Celui care lucrează toate după sfatul voii Sale, 12. ca să fim spre lauda gloriei Sale, noi, care am sperat dinainte în Hristos; 13. în care și voi, auzind cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, în care, de asemenea, crezând, ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al promisiunii, 14. care este arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea posesiunii dobândite, spre lauda gloriei Sale.

1. „Sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste”

În Efeseni 1.4 găsim primul țel al predestinării: noi va trebui să fim „înaintea lui Dumnezeu”; noi va trebui să fim în apropierea directă a lui Dumnezeu, acolo unde El Însuși este acasă. În Vechiul Testament Dumnezeu voia să coboare și să lase să locuiască Numele Său în mijlocul poporului Său (de exemplu Deuteronomul 12.11). Și prezența lui Dumnezeu în norul de deasupra Locului Preasfânt mărturisea despre aceasta. Dar venirea în apropierea lui Dumnezeu era permisă numai marelui preot o singură dată în an, și aceasta nu fără sânge – dar aceasta nu era o ședere îmbucurătoare în prezența lui Dumnezeu, unde el se simțea bine. Poporul se temea pentru marele preot de această intrare a lui în Locul Preasfânt așa de mult că (conform tradiției) o frânghie era legată de piciorul lui, pentru ca să-l poată trage afară, dacă cumva el ar muri acolo, fără ca poporul să intre nepermis în Locul Preasfânt. Însă planul lui Dumnezeu cu noi era ca noi să ne putem simți bine în prezența Sa, și să nu ne simțim ne curați și nepotriviți și să nu avem frică. De aceea El ne-a predestinat să stăm înaintea Lui „sfinți și fără pată”, și aceasta într-o relație de dragoste.

Deci noi va trebui să stăm înaintea lui Dumnezeu în aceeași natură ca și Domnul Isus Însuși. De aceea pasajul acesta este inițiat cu cuvintele: „Binecuvântat fie Dumnezeul ... Domnului *nostru* Isus Hristos.” Aceasta înseamnă: Domnul Isus este *Om* și ca atare poate vorbi despre „Dumnezeul *Său*”. Dar după ce El a făcut lucrarea de răscumpărare El poate vorbi deodată și despre Dumnezeul *nostru*: „Mă sui ... la Dumnezeul *meu* și Dumnezeul *vostru*” (Ioan 20.17).

Și astfel vedem în Efeseni 1.4 cum noi în aceeași natură, marcată de sfințenie în ființa noastră, de lipsă de cusur în umblarea noastră și de dragoste, putem sta înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce ne caracterizează ca și copii ai lui Dumnezeu și numai prin care suntem în stare să ne simțim bine în prezența lui Dumnezeu. Ca sfinți noi suntem astăzi într-o poziție mult mai bună decât Adam: înainte de căderea în păcat el nu a luat nici o decizie cu privire la rău și de aceea cu toată nevinovăția lui a putut cădea în păcat. Noi dimpotrivă avem o natură (nouă), care în mod conștient este despărțită de rău⁴.

Toate acestea sunt valabile deja acum pentru noi. Noi suntem deja copii ai lui Dumnezeu și natura noastră nouă are aceste însușiri. Noi avem într-adevăr încă în noi carnea, și dacă o lăsăm să lucreze rezultă o comportare păcătoasă, condamabilă și rece. Însă natura nouă nu cunoaște aceasta, și de aceea deja acum nu mai este nici un motiv pentru ca noi să nu fim sfinți și fără pată. „Dumnezeu este lumină și în El nu este nicidecum întuneric” (1 Ioan 1.5) și ca și copii ai lui Dumnezeu avem natura lui Dumnezeu și suntem „copii ai luminii” (Efeseni 5.8).

Însă desigur noi toți ne bucurăm mai mult de faptul că Dumnezeu este nu numai lumină, ci și dragoste (1 Ioan 4.8). Și pentru ca noi și sub aspectul acesta să corespundem naturii lui Dumnezeu, El ne-a pus înaintea Sa „în dragoste” (Efeseni 1.4). Desigur aceasta înseamnă mai întâi că El ne iubește și noi stăm înaintea Lui conștienți fiind că suntem iubiți. Dar este mai mult: dragostea Lui a fost turnată în inimile noastre (Romani 5.5), și de aceea noi suntem în stare nu numai să simțim dragostea lui Dumnezeu, ci și să dăm un răspuns la dragostea Lui, să-L iubim înapoi (compară cu Romani 8.28; 1. Corinteni 8.3; 1 Ioan 5.2). Să ne imaginăm că am fi în apropierea Dumnezeului sfânt, atotputernic – înaintea Lui! – fără acest mediu de dragoste: ce frică ne-ar cuprinde!

Dar și pentru Dumnezeu este important ca noi să avem natura Sa și să purtăm aceste însușiri ale sfințeniei, ale lipsei de cusur și ale dragostei. De ce? Pentru ca El să poată avea bucurie de noi în toată veșnicia de după timp. Pentru aceasta ne-a predestinat El în veșnicia dinainte de timp, pentru ca noi să reflectăm această natură și împreună cu El să savurăm o părtășie reciprocă, desăvârșită de dragoste. Putem aceasta deja acum. Dar când vom fi la El în casa Tatălui, vom face aceasta în toată desăvârșirea în toată veșnicie. Noi avem cu mult mai mult decât îngerii! Cu mult mai mult decât avea Adam înainte de căderea în păcat, mult mai mult și decât Avraam, Moise, David și decât eroii credinței din timpurile vechi-testamentale, oricum s-ar numi ei! Dacă ne gândim la aceasta, atunci înțelegem de ce apostolul Pavel folosește în epistola către Efeseni cuvinte precum „bogăție”, „nemărginit”, „de nepătruns”, „a întrece”:

- „*Bogăția* harului Său, pe care l-a făcut să prisosească față de noi” (Efeseni 1.7,8)
- „*Bogăția* gloriei moștenirii Lui” (Efeseni 1.18)
- „*Nemărginita* mărime a puterii Lui” (Efeseni 1.19)
- „*Nemărginita bogăție* a harului Său” (Efeseni 2.7)
- „*Bogăția de nepătruns* a lui Hristos” (Efeseni 3.8)
- „*Bogăția* gloriei Sale” (Efeseni 3.16)
- „*Dragostea* lui Hristos care *întrece* cunoștința” (Efeseni 3.19)

2. „Predestinat pentru înfiere”

În Efeseni 1.3 citim despre Tatăl: „Binecuvântat fie ... *Tatăl* Domnului nostru Isus Hristos.” Această

relație o amintește Domnul Isus deja în Ioan 20.17: „Mă sui la *Tatăl* Meu și *Tatăl* vostru”. Desigur în privința aceasta este o diferență între El și noi, în ceea ce privește relația de fiu: Domnul Isus este nu numai Om, ci din veșnicie este și *Fiul* Tatălui. Dar în versetul 5 se spune că El „ne-a rânduit dinainte [= predestinat] pentru *înfiere*”. Gândul acesta este pe un cu totul alt nivel decât relația de copii din versetul 4. Care este deci diferența între relația de copil și înfiere?

Copii ai lui Dumnezeu devenim prin nașterea din nou. Deoarece suntem născuți din Dumnezeu, avem natura Lui. În afară de aceasta avem voie să știm⁵ – ceea ce credincioșii vechi-testamentali n-au știut – că noi suntem copiii Lui, și ne bucurăm de aceasta. Este ceva măreț să se știe că noi suntem născuți din Dumnezeu și prin aceasta avem natura lui Dumnezeu, așa cum un copil are natura tatălui său, și că noi putem sta în prezența lui Dumnezeu. *Înfierea [filiatiunea]* dimpotrivă nu are nimic a face cu nașterea din nou – chiar dacă ea o are desigur ca premisă -, ci cu poziția noastră înaintea Tatălui și cu demnitatea de a fi introduși de Tatăl în tainele Sale și cu capacitatea de a putea înțelege gândurile Sale. În sensul acesta filiațiunea este realmente mai mult decât relația de copii, deoarece poți fi un copil fără să fi inițiat în tainele lui Dumnezeu.

Probabil aici este necesar să ne ocupăm puțin cu diferențele între noi și Domnul Isus. El Însuși niciodată nu este numit copil al lui Dumnezeu și Dumnezeu niciodată nu ne numește pe noi sub forma de singular „copil al lui Dumnezeu”. Când este vorba de filiație, Scriptura vorbește întotdeauna despre fii la plural. Domnul Isus este *Fiu* [cu articol hotărât] lui Dumnezeu. Și El nu a *devenit* Fiu al lui Dumnezeu, așa cum am devenit noi; El *este* Fiul lui Dumnezeu începând din veșnicie, noi dimpotrivă *am fost aduși* în poziția de fii.

Eu nu cunosc nici un loc din Scriptură unde Ioan în scrierile sale folosește titlul „Fiul lui Dumnezeu” în alt sens decât sensul de Fiul veșnic, atunci când el scrie despre El, respectiv când el citează pe Domnul Isus Însuși⁶. Acesta este și motivul pentru care în evanghelia după Ioan nu găsim „istoria crăciunului”. Ioan Îl introduce pe Domnul Isus ca pe Acela care din veșnicie este „singurul Fiu, care este în sânul Tatălui” (Ioan 1.18). Când el vorbește despre noi, atunci el nu vorbește despre *fii*⁷, ci numai despre *copii*. Căci țelul lui este să prezinte mărimea *singurului Fiu*, la care nu este nici o paralelă.

Și Pavel scrie despre filiațiunea noastră. După ce el a spus: „Pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său”, el adaugă imediat: „pentru ca El [Hristos] să fie Cel întâi-născut între mulți frați” (Romani 8.29). Sigurului Fiu I se cuvine întotdeauna o poziție deosebită. La fel Pavel este foarte precaut în alegerea exprimării sale: chiar dacă în cele unsprezece versete din Efeseni 1.3-14 noi avem totul „*în* Hristos” sau „*în* Preaiubitul”, totuși cu privire la filiație nu se spune că noi avem aceasta *în* Isus Hristos, ci „*prin* Isus Hristos”. Noi într-adevăr am putut deveni fii numai prin El și prin lucrarea Sa, dar noi nu avem filiația Lui. Noi nu suntem fii în același sens precum este El. Cu toate acestea – și aceasta învățăm în mod deosebit din Galateni 3.23-26 – noi nu suntem într-o stare de vârstă minoră, ci ocupăm acum în același fel locul nostru ca fii în casa Tatălui nostru.⁸ În cazul unui copil minor tatăl se interesează de interesele copilului: un fiu major, dimpotrivă, se interesează de interesele tatălui.

Că noi, așa cum am văzut în versetul 4, avem voie să fim înaintea lui Dumnezeu – în părtășia Sa -, este deja un privilegiu minunat. Dacă nu am fi primit mai mult decât aceasta, atunci am fi fost ca niște copii minori în cer și noi L-am fi iubit pe Dumnezeu ca Dumnezeu și am fi simțit dragostea Lui,

Însă nu am fi fost în stare să avem părtășie cu Dumnezeu. Însă aceasta era foarte important pentru Tatăl; de aceea în versetul 5 nu se spune simplu că noi am fost „predestinați” pentru înfiere, ci că El „ne-a rânduit dinainte pentru înfiere”. Ne sunt numite trei motive pentru care Dumnezeu a vrut aceasta. Era

1. „pentru Sine Însuși”

Aici nicidecum nu este vorba în primul rând de noi înșine, ci Dumnezeu voia, spus cu reverență, să aibă oameni ca și creaturi cu care El putea avea părtășie în afara Dumnezeirii.

2. „după buna plăcere a voii Sale”

Aici ni se spune din nou categoric pentru ce El ne-a făcut fii pentru Sine Însuși: El a vrut așa, pentru că era spre bucuria Lui. Nu depășește aceasta orice imaginație, că noi am fost destinați spre bucuria lui Dumnezeu?

3. „spre lauda gloriei harului Său”

Că noi trebuia să fim destinați dinainte spre înfiere, aceasta este har, este total nemeritat, este un cadou. Dar nu un cadou oarecare, este un cadou foarte mare. El ne arată cât de bogat era harul lui Dumnezeu față de noi. Cu toate acestea aici nu citim expresia „după bogăția harului Său” ca în versetul 7, unde este vorba că toate păcatele noastre au fost iertate și că noi am fost răscumpărați prin sângele lui Isus. Aici în versetul 6 se spune: „spre lauda gloriei harului Său”; deci aceasta este mai mult decât bogăția harului Său. Deoarece în cazul „rânduirii dinainte” este vorba de un cadou, care nu putea fi mai mare, aici se spune: „gloria harului Său”. Rânduirea dinainte este nu numai foarte mare; o poziție mai înaltă nu putea Dumnezeu să aibă. De aceea prin acest cadou harul Său este prezentat așa de minunat, cum nu ar putea să fie depășit prin altceva.

Se mai pot depăși toate acestea? Da! Noi am fost grațiați sau, așa cum s-ar mai putea traduce, „făcuți plăcuți în Preaiubitul”! În Preaiubitul avem „răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea greșelilor, după bogățiile harului Său”. Aceasta era premisa necondiționată pentru ca noi să fim pentru Tatăl spre „buna plăcere a voii Sale” (versetul 5), dar și pentru ca noi să putem fi în prezența lui Dumnezeu. „Preaiubitul” este Fiul veșnic: din veșnicie El este subiectul deosebit al dragostei Tatălui (compară cu Ioan 17.24), și acum El este încă o dată în mod deosebit, deoarece El a făcut lucrarea de pe Golgota (compară cu Ioan 10.17). El este „Fiul dragostei Sale” (Coloseni 1.13). Și în această persoană noi suntem plăcuți înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu privește la noi cu aceeași bucurie cu care El privește la această Persoană unică în felul ei, pe care El o iubește foarte mult. Aceasta merge așa de departe, că Domnul Isus ne spune în Ioan 17.23, că Tatăl ne-a iubit așa cum a iubit pe Fiul Său. Cine s-ar fi putut gândi la așa ceva, dacă Dumnezeu Însuși nu ne-ar fi spus-o?

3. „Am primit o moștenire”

Am văzut deja că noi am fost predestinați să fim copii în apropierea lui Dumnezeu și fii spre bucuria Tatălui. Un al treilea aspect al predestinării noastre îl găsim în Efeseni 1.11: noi „am primit o moștenire” sau, așa cum spune adnotarea traducerii Elberfelder (CSV), am fost făcuți moștenitori. În epistola către Romani (Romani 8.17) Pavel descrie pe creștinii credincioși ca „moștenitori ai lui Dumnezeu” și „moștenitori împreună cu Hristos”.

Dumnezeu ne-a dăruit înțelepciune nespus de mare și înțelegere, pentru ca noi să știm ce are încă Dumnezeu în plan cu creația (compară cu Efeseni 1.8,9). Chiar dacă este „*taina* voii Sale”, totuși El ne face cunoscut ce are în plan să facă, pentru că noi suntem fii și privilegiați, nu numai copii. Această taină se referă pe de o parte la poziția pe care *Hristos* o va avea în viitor, și pe de altă parte ce poziție vom avea *noi* în viitor și cum a fost realizată legătura între cele două poziții. Aceste lucruri vor deveni vizibile în Împărăția de o mie de ani, în perioada viitoare, a „plinătății timpurilor”. „Plinătatea timpurilor” este perioada de timp în care toate „timpurile” din perioadele de timp trecute își vor avea împlinirea. Acestor perioade de timp le aparține: timpul marcat prin făgăduință, precum și cel marcat prin Lege; timpul marcat prin preoțime, precum și acela care era marcat prin regalitate. Și aceasta este valabil și pentru toate celelalte timpuri. *Hristos* va prelua atunci administrarea tuturor acestor timpuri și va arăta cum Și-a imaginat Dumnezeu inițial aceste timpuri. În această „plinătate a timpurilor” pământul, „lumea viitoare locuită”, va fi spus lui *Hristos* (Evrei 2.5). Și nu numai lumea locuită, ci și cerul Îi va fi supus. Aceasta este prima parte a tainei pentru viitor.

Punctul al treilea al predestinării noastre se referă la partea a doua a tainei acesteia: Dumnezeu ne-a predestinat să avem parte de această poziție împreună cu *Hristos*. Dumnezeu a hotărât ca noi să fim în *Hristos* moștenitori ai creației întregi – nu numai pământul, ci chiar și cerul. Ar fi fost deja ceva foarte deosebit, dacă am fi fost numai *copii* în apropierea directă a lui Dumnezeu. Că noi trebuia să fim chiar *fii* pentru Tatăl, aceasta este nespus mai mult, însă aceasta nu este totul. Acum este valabil pentru noi: „iar dacă ești fiu, ești și *moștenitor* prin Dumnezeu” (Galateni 4.7). „Și, dacă suntem copii, suntem și *moștenitori*: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu *Hristos*” (Romani 8.17). Noi am fost nu numai predestinați pentru înfiere, ci și pentru moștenire: „în El, în care am și primit o moștenire, fiind rânduiți dinainte, după planul Celui care lucrează toate după sfatul voii Sale” (Efeseni 1.11).

Fiecare din noi va avea personal parte de aceasta, atunci când lui *Hristos* toate Îi vor fi supuse: când El va primi administrarea a tuturor celor în care omul a ratat în perioadele de timp trecute, și Dumnezeu va fi glorificat în toate aceste aspecte diferite, atunci noi vom avea parte la ele. Probabil atunci unele lucruri, pe care acum le-am făcut în mod fals, le vom face atunci în El și cu El în chip desăvârșit. Și timpul nostru al Adunării va fi atunci administrat conform lui Dumnezeu. Vedem prezentat aceasta simbolic în Apocalipsa 21.9-22.5.

Imaginează-ți numai: Dumnezeu S-a gândit la tine personal în timpurile veșnice – dacă ești un copil al lui Dumnezeu – și te-a predestinat mai presus de toți care pier, mai presus de toți credincioșii Vechiului Testament și mai presus de toți credincioșii de după răpirea Adunării, mai presus de îngeri. În ce scop?

- El dorește să te ia personal în prezența Sa, să te facă să ai parte de natura divină, pentru ca tu să te poți simți bine acolo.
- El dorește să te aducă în poziția unui fiu, după modelul Fiului veșnic, pentru ca tu să-L poți savura ca Tată – asemenea felului în care singurul Fiu Îl savurează.
- El dorește să te facă comoștenitor și co-administrator al mării moșteniri și administrări, pe care le are Fiul lui Dumnezeu.

Poate fi ceva mai mare?

Nu ești sigur că toate acestea sunt adevărate? Dumnezeu ne-a dat o „arvună”, și anume „pe Duhul Sfânt al făgăduinței” (Efeseni 1.13). Duhul Sfânt, pe care noi l-am primit, este pecetea răscumpărării noastre, de care am avut parte în trecut, și „arvuna moștenirii noastre”, care este încă în viitor și care trebuie să se realizeze prin venirea lui Hristos și judecățile Sale (compară cu Efeseni 1.14).

Nu-ți poți imagina pentru ce Dumnezeu face aceasta? Noi trebuie să fim „spre lauda gloriei Sale” (Efeseni 1.12,14) – nu numai „spre lauda gloriei harului Său” (Efeseni 1.6), ci și spre lauda gloriei depline a ființei Sale!

Efeseni 1.4,5	Numele	Efeseni 1.3	Ființa lui Dumnezeu	
Sfânt și	caracter/natură	copii	Dumnezeul	Dumnezeu este lumină (1 Ioan 1.5)
fără pată	comportare			
înaintea Lui	în prezența lui Dumnezeu			
în dragoste				Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4.8)
pentru înfiere		fii	și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos	
în care am primit o moștenire, ne-a rânduit dinainte		moștenitori		
spre lauda gloriei Sale			să fie binecuvântat	

A fost creștinul credincios predestinat personal înainte de întemeierea lumii?

Am văzut că tocmai această binecuvântare personală este partea minunată a predestinării *înainte* de întemeierea lumii. Unii consideră însă predestinarea personală ca fiind o erezie gravă. De aceea vrem să cercetăm argumentele aduse împotriva predestinării personale a creștinului credincios înainte de întemeierea lumii.

1. Ce a avut loc înainte de întemeierea lumii era numai o rezoluție (era luată numai o hotărâre) – Este adevărat aceasta?

Unii sunt de părere că predestinarea ar fi un proces care a început cu o rezoluție nepersonală înainte de întemeierea lumii: toți cei care se vor converti cândva, vor fi predestinați pentru sfințenie; însă această predestinare devine „efectivă” abia după convertire.⁹

Dacă aceasta ar fi adevărat, atunci predestinarea ar fi despărțită în două momente: un început are loc într-un timp înainte de întemeierea lumii, și după aceea predestinarea este reluată într-un alt moment, care este diferit pentru fiecare, și anume atunci când el se convertește. Conform acestei

concepții noi am fi complet predestinați abia după nașterea noastră din nou și atunci Efeseni 1.4 ar trebui reformulat astfel: „El a hotărât înainte de întemeierea lumii ca noi să fim cândva predestinați să fim în El sfinți și fără pată.”

Însă vorbirea, pe care Duhul Sfânt o folosește în locul acesta, este foarte clară. Predestinarea noastră este *încheiată* înainte de întemeierea lumii. Pentru aceasta se folosește în limba greacă o formă specială de timp: așa-numitul aorist este folosit pentru evenimente punctuale, încheiate. Prin aceasta predestinarea în sine și nu numai începutul ei este încheiată înainte de întemeierea lumii.

2. Predestinată nu este fiecare persoană în parte, ci Adunarea (Biserica) - Este adevărat aceasta?

Unii sunt de părere că „noi” în Efeseni 1.4 se referă la Adunare; Deci Dumnezeu a predestinat Adunarea.¹⁰ La aceasta se lasă la o parte mai multe fapte:

- Epistola către Efeseni nu este adresată Adunării (Bisericii), așa cum sunt epistolele către Corinteni și către Tesaloniceni, ci „către sfinții și credincioșii ... care sunt în Efes”, deci intenționat la persoane individuale.
- Gândul predestinării „noastre” în Efeseni 1.4 este legat direct cu hotărârea mai dinainte pentru înfierea noastră, din Efeseni 1.5, și „înfierea” se poate referi numai la persoane individuale, nu însă la Adunare ca întreg.
- Predestinarea tuturor credincioșilor, care fac parte din Adunare, nu înseamnă că ei au fost predestinați și corporativ ca Adunare. Cine consideră aceasta așa, acela nu a înțeles corect ființa Adunării. Adunarea este mult mai mult decât suma tuturor credincioșilor, care fac parte din ea. Trupul de exemplu este mai mult decât suma tuturor mădularelor, așa cum casa este mai mult decât o grămadă de pietre. La fel este și cu trupul lui Hristos și cu casa lui Dumnezeu. Scriptura nu spune niciunde că Adunarea ca atare a fost predestinată.
- Abia în Efeseni 1.22 apostolul ajunge să vorbească despre aspectul corporativ al Adunării; totul dinainte este pur individual. Și că Adunarea este „sfântă și fără pată” citim abia în Efeseni 5.27.

Dacă Adunarea ar fi fost predestinată corporativ, atunci Efeseni 1.4 ar trebui să sune astfel: „așa precum El a ales *Adunarea* în Hristos înainte de întemeierea lumii, pentru ca ea să fie cândva sfântă și fără pată înaintea Lui”.

3. Predestinat ești, când ești „în Hristos” - Este adevărat aceasta?

Pavel scrie în Efeseni 1.4 că noi am fost aleși în Hristos. De aceea unii sunt de părere că noi abia atunci suntem aleși, când suntem „în Hristos”.¹¹ În acest caz ei citesc Efeseni 1.4 cam așa: „cum El a ales dinainte, ca el să fie sfânt și fără pată, atunci când el va fi cândva în Hristos”.

Însă nu despre aceasta este vorba aici, ci de faptul că predestinarea a avut loc înainte de întemeierea lumii „în Hristos”. Dacă nu ar fi fost căderea în păcat, noi am fi fost ca și făpturi într-adevăr nevinovate – așa cum era Adam -, însă în nici un caz sfinți. Numai „în Hristos” noi putem sta înaintea lui Dumnezeu ca sfinți, adică părtași naturii divine. Aceasta este posibil numai prin aceea că noi L-am primit pe Hristos ca „viața noastră” (Coloseni 3.4). Prin faptul că noi oamenii am

devenit păcătoși (compară cu Geneza 3), desigur aceasta a făcut necesar aceasta, dar și fără ca noi să fi fost păcătoși, o astfel de poziție de sfințenie ar fi fost posibilă numai „în Hristos”; de aceea Dumnezeu ne-a ales „în Hristos” înainte de întemeierea lumii. Cine spune: „Noi toți facem parte dintre cei nealeși, până în momentul când suntem în Hristos”, prin aceasta tăgăduiește predestinarea făcută înainte de întemeierea lumii. Să fii „în Hristos” ar fi însemnat pentru cineva să fi început probabil cu 70 de ani în urmă, dacă se ajunge la o vârstă așa de înaintată; drept urmare el ar fi ales abia de 70 de ani și nu „înainte de întemeierea lumii”.

4. Predestinat ești când devii credincios, și nu înainte - Este adevărat aceasta?

În mod asemănător unii sunt de părere, că noi am fost aleși abia când am devenit credincioși.¹² Conform acestei concepții predestinarea înseamnă exclusiv că Dumnezeu a ales pentru credincioși binecuvântări deosebite, care pentru ei ar deveni valabile abia după ce ei au devenit credincioși.

Nu, în cadrul predestinării nu este vorba exclusiv că au fost alese anumite binecuvântări, care vor avea loc pentru credincioși abia după convertirea lor. Dimpotrivă: Efeseni 1.4 spune clar, că ei ca *persoane* au fost aleși deja înainte de întemeierea lumii. Dumnezeu nu a ales ce credincioșii ar trebui să fie, ci El a ales oameni dintre ceilalți oameni, pentru ca ei să trebuiască să fie cândva sfinți și fără pată înaintea Lui. Că ei ar trebui să stea „sfinți” înaintea Lui include și faptul că un ales trebuie de asemenea să fi fost curățit de păcatele sale; abia atunci el putea fi „fără pată” înaintea lui Dumnezeu. Căci: înainte ca un om să fie născut din nou și să fie sfințit de Dumnezeu prin Duhul Sfânt, el este nu numai *ne-sfânt*, precum era Adam înainte de căderea în păcat¹³, ci și păcătos. „Sfințirea” prin Dumnezeu înseamnă deci totodată și o curățire de păcate. *Credincioșii sunt deja sfinți – căci altfel nu ar fi credincioși adevărați*; ar fi total lipsit de sens să-i destinezi pentru sfințire.

5. Predestinarea înseamnă determinare (stabilire) - Este adevărat aceasta?

Alții văd în cadrul predestinării numai țelul predestinării; ei nu vor să știe de o „selecție” între alții.¹⁴

Este într-adevăr adevărat, așa cum am văzut, că predestinarea este pentru un anumit țel. Dar dacă se vede numai *țelul*, atunci se trece cu vederea *acțiunea*, care are în vedere acest țel. Și această acțiune era o alegere. Cuvântul grecesc pentru „predestinare” (*eklegomai*) înseamnă că anumiți oameni sunt aleși dintre alții. Aceasta nu are nimic a face că aceia, pe care Dumnezeu i-a ales din mulțimea celorlalți oameni, ar avea mai multă valoare decât ceilalți, pe care El nu i-a ales. Dumnezeu este suveran și poate alege pe cine vrea pentru anumite binecuvântări. Un tată iubește pe toți copiii lui și cu toate acestea el poate dăruia anumite privilegii anumitor copii.

6. Predestinare înseamnă cunoaștere dinainte - Este adevărat aceasta?

George Gillanders Findlay scrie:

Cunoașterea dinainte divină ... precum și dreptatea absolută a lui Dumnezeu interzic gândul înșelător despre ceva samavolnic sau necinstit, să adaugi ceva la hotărârea mai dinainte – ceva care să învingă voința liberă a noastră și să facă responsabilitatea noastră să devină o iluzie ... Dumnezeu prevede totul și permite totul.¹⁵

Predestinarea nu are nimic a face cu cunoașterea-dinainte. Atunci alegerea făcută de noi ar fi mai degrabă ca o alegere a lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu S-ar orienta după faptul dacă noi oamenii „am alege” ca să fim ascultători față de El, atunci predestinarea nu ar mai fi o alegere a lui Dumnezeu. Predestinarea este realmente o alegere pozitivă și selectivă, așa cum am văzut mai înainte. Și ea nu este o cunoaștere-dinainte *pasivă*, ci este o hotărâre dinainte *activă*.

Despre cunoașterea dinainte (în limba greacă: *prognosis*) a lui Dumnezeu, Petru scrie în prima sa epistolă cititorilor săi, că ei sunt „aleși după știința dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, în sfințirea Duhului, spre ascultare și stropire cu sângele lui Isus Hristos” (1. Petru 1.1,2). Roger Liebi scrie despre *prognosis*:

Cuvântul *prognosis* îl cunoaștem în germană în legătură cu prognoza meteorologică. Meteorologii cunosc vremea dinainte. Însă prin prognoza lor vremea nu este influențată. Și So este și la Dumnezeu: prin *prognosis* a Sa El nu ignorează voința și responsabilitatea fiecărui om!¹⁶

Prin urmare „cunoașterea dinainte a lui Dumnezeu” nu înseamnă mai mult decât atotștiința Sa. Dumnezeu a privit în viitor și a văzut cum ne vom decide noi; și când a văzut că noi ne vom decide pentru El, ne-a predestinat.

Desigur în cunoașterea dinainte este inclusă și o preștiință pasivă a Dumnezeului atotștiutor. Însă întrebarea este totuși: Ce mai rămâne din predestinarea propriu-zisă, dacă ea nu este mai mult decât o cunoaștere dinainte? Dacă adăugăm alte pasaje din Noul Testament în care se găsește cuvântul „cunoaștere dinainte”, atunci vedem că predestinarea este mai mult decât atotștiința: este vorba că Dumnezeu a prevăzut persoane pentru o anumită poziție/misiune. O exprimare asemănătoare o folosește astăzi probabil un manager, când spune conlucrătorului său: „În doi ani te văd în rolul unui Lead Engineer.” Apoi el va face totul, pentru ca angajatul său să primească această poziție.

Ce înseamnă „cunoașterea dinainte”?

Este „cunoașterea dinainte” numai știința dinainte a ceea ce se va petrece în viitor, sau înseamnă mai mult? În Faptele apostolilor 2.23 citim: „Isus ... dat după planul hotărât și preștiința lui Dumnezeu, voi, prin mâna celor nelegiuiți, L-ați răstignit și L-ați omorât.” Înseamnă „preștiința” în acest verset numai că Dumnezeu a privit în viitor și a văzut ceea ce se va petrece cândva cu Fiul Său? Va fi desigur greu să se afirme că „cunoașterea dinainte” ar avea aici a face numai cu un fel de a-ști-dinainte. Căci se spune: Isus a fost „dat după *planul hotărât*”. Deci această cunoaștere anticipată este în legătură cu un plan. Și în 1. Petru 1.20 („Hristos a fost *cunoscut dinainte*, în adevăr, mai înainte de întemeierea lumii, dar a fost arătat la sfârșitul timpurilor”) trebuie să plecăm de la premisa că Hristos a fost cunoscut dinainte de Dumnezeu activ pentru misiunea de a deveni Mielul.

Dacă în cadrul cunoașterii dinainte ar fi vorba numai de o atotștiință pasivă, atunci această cunoaștere s-ar referi și la o anumită comportare. Însă în toate aceste pasaje nu *comportarea* este cunoscută dinainte, ci *Persoana*.

În 1. Petru 1.1,2 („aleși după știința dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, în sfințirea Duhului, spre ascultare și stropire cu sângele lui Isus Hristos”) predestinarea are țelul de a produce la credincioși „ascultarea lui Isus Hristos” și să aducă acestor oameni „stropirea cu sângele lui Isus Hristos”. Dacă cunoașterea dinainte a lui Dumnezeu s-ar referi la comportarea acestor oameni, atunci ar trebui să se spună: „predestinați *din cauza* ascultării”, și nu: „aleși [predestinați] *spre* ascultare”. Însă Dumnezeu i-a ales personal pe fiecare din ei, i-a cunoscut și a stabilit pentru fiecare ceva personal: el va trebui să fie cândva separat prin Duhul pentru El, din dragoste să arate aceeași ascultare pe care a arătat-o Isus Hristos, și să fie protejat prin eficacitatea sângelui Său.

Împotriva acestui argument se obiectează că atunci cunoașterea dinainte ar fi o predestinare, însă în Romani 8 ea este conștient diferențiată:

Romani 8.29: Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați.

Cu privire la înțelesul expresiei „cunoscut dinainte” din versetul acesta, Henk P. Medema scrie:

Dumnezeu ne-a *cunoscut dinainte*. Aceasta înseamnă nu numai simplu, că Dumnezeu știa dinainte că noi ne vom naște sau că noi vom veni la credință, ci înseamnă mult mai mult. Este o cunoaștere personală plină de dragoste, care se poate spune numai despre „noi”, cei predestinați. „Dinainte” înseamnă: cu mult înainte să ne fi născut noi, da, chiar înainte de întemeierea lumii, așa cum spune Efeseni 1.4.¹⁷

Într-o adnotare el explică în continuare:

„*Cunoscut dinainte*”: vezi 1. Petru 1.2 (cu privire la noi); Faptele apostolilor 1.23 (planul lui Dumnezeu); Romani 1.12 (cu privire la Israel) și mai ales 1. Petru 1.20 (Hristos, Mielul, este cunoscut dinainte). Aici este mult mai mult decât numai atotștiința lui Dumnezeu, care a știut dinainte cine va fi mântuit. „A cunoaște” arată foarte des în Vechiul Testament ebraic la o relație de dragoste personală. Cuvântul ebraic din Exodul 2.25 este tradus în traducerea Elberfelder (adnotare) cu „a se interesa de”. Gândul acesta stă și la baza Psalmului 144.3; în Geneza 4.1 cuvântul înseamnă „să ai părtășie”. Vezi în continuare Geneza 18.19; Psalmul 1.6; Ieremia 1.5; Osea 13.5; Amos 3.2; Matei 7.23; Ioan 10.14; 1. Corinteni 8.3; Galateni 4.9; 2. Timotei 2.19.¹⁸

John Boyd Nicholson ajunge la același rezultat în comentariul său la epistola 1 Petru:

Cuvântul „cunoaștere dinainte” (*prognosis*) sub forma de substantiv se întâlnește numai de două ori în Noul Testament, și este tocmai Petru cel care îl folosește în ambele cazuri (1. Petru 1.2; Faptele apostolilor 2.23). Nu se relatează ce ia în considerație această cunoaștere dinainte, dar este mai mult o cunoaștere anticipată, o cunoaștere despre evenimente viitoare. În forma lui de verb se întâlnește în Romani 8.29: „...pe care [El] i-a cunoscut dinainte ...”. În timp ce Dumnezeu cunoaște pe toți oamenii, totuși El nu-i cunoaște în țelul Său de predestinare. Domnul Isus va spune mărturisitorilor falși la judecată: „Niciodată nu v-am cunoscut” (Matei 7.23). În ceea ce privește atotștiința Sa, este valabil, „pentru că îi cunoștea pe toți” (Ioan 2.24); în ceea ce privește predestinarea divină, El spune: „Eu îi știu pe cei pe

care i-am ales” (Ioan 13.18). Pavel a scris credincioșilor din Corint: „dar dacă cineva Îl iubește pe Dumnezeu, este cunoscut de El” (1. Corinteni 8.3). Cunoașterea dinainte a lui Dumnezeu pare de aceea să includă o alegere a dragostei.¹⁹

Deci cunoașterea dinainte a lui Dumnezeu înseamnă: Dumnezeu S-a gândit la noi în dragoste și ne-a văzut în poziția în care El voia să ne aibă. După aceea El a luat hotărârea fermă și ne-a predestinat pentru aceasta.

Concluzie

Am văzut: Cuvântul lui Dumnezeu vorbește clar că noi am fost aleși personal înainte de întemeierea lumii dintre ceilalți oameni. Însă pentru a salva voința liberă a omului – că el însuși poate să ia mântuirea proprie -, se încearcă în toate felurile să se denatureze afirmația clară a Cuvântului lui Dumnezeu. Prin aceasta se îndepărtează acestei binecuvântări minunate a predestinării următoarele gânduri mărețe:

- Dumnezeu S-a gândit la mine personal înainte de întemeierea lumii – aceasta înseamnă, înainte să fi existat ceva din cele create, deci în veșnicia dinainte de timp.
- El a avut un astfel de plan cu mine, o creatură mică din țărână.
- El m-a văzut deja atunci legat cu Hristos.
- El m-a ales dintre alții printr-o dragoste de neînțeles.

Deci dacă noi nu ținem cu tărie la o predestinare activă, este imposibil ca noi să credem totodată în stricăciunea totală a omului și atunci, că omul este pierdut fără speranță și de nerestabilit. Atunci se spune mai degrabă:

- Voința naturală a omului nenăscut din nou ar fi totuși capabilă să se căiască (unii consideră că el este făcut capabil pentru aceasta prin Duhul lui Dumnezeu, respectiv este călăuzit la pocăință de Dumnezeu, dar aceasta nu schimbă cu nimic rezultatul).
- Omul ar fi totuși capabil să-L primească pe Dumnezeu (chiar dacă numai în timpul stabilit de Dumnezeu).
- El ar fi în cele din urmă pregătit să facă voia lui Dumnezeu.

Însă în acest caz este vorba nu numai de o imagine falsă a omului, ci chiar mai grav: Dumnezeu este jefuit de suveranitatea Sa de a alege pe unii dintre alte ființe, care să fie în mod deosebit spre lauda gloriei Ființei Sale.

Înseamnă predestinarea că ceilalți oameni sunt „ocoliți” în ceea ce privește mântuirea?

Predestinarea înseamnă categoric că Dumnezeu a ales în veșnicia dinainte de timp pe anumiți oameni ca să primească binecuvântări cu totul deosebite, iar alții nu. Dacă acești alți oameni nu primesc binecuvântările deosebite, aceasta nu înseamnă că ei ar fi destinați pentru chinurile veșnice (în iad). Iadul este „pregătit pentru diavolul și îngerii lui” (Matei 25.41), nu însă pentru oameni. Fără căderea în păcat niciodată vreun om nu ar fi mers în iad. Unii sunt de părerea că unii

oameni au fost predestinați de Dumnezeu pentru iad. Însă nu pot să arate nici un pasaj din Scriptură care spune așa ceva. La această construcție de idei au ajuns numai prin deducții false și interpretări eronate. În iad merg oamenii din cauza păcatelor lor proprii și pentru că ei nu au vrut să primească mântuirea, și nu pentru că Dumnezeu i-ar fi „ocolit” cu mântuirea. Dumnezeu oferă tuturor oamenilor mântuirea și lucrarea lui Hristos este suficientă pentru toți:

- Dumnezeu „vrea ca toți oamenii să fie mântuiți” (1. Timotei 2.4).
- Hristos este „ispășire ... pentru lumea întreagă” (1 Ioan 2.2).
- El a dat prețul de răscumpărare pentru toți (vezi 1. Timotei 2.6).
- El a murit pentru toți (vezi 2. Corinteni 5.15).

Omul a fost inițial destinat pentru pământ (compară cu Geneza 1-2) și nu pentru cer – și nicidecum pentru iad. Dacă nu ar fi venit căderea în păcat, toți oamenii, care nu au fost predestinați înainte de întemeierea lumii pentru binecuvântări cerești speciale, ar fi trăit veșnic pe pământ. Și mulți din acești oameni vor trăi realmente cândva pe pământ în toată veșnicia (compară cu Apocalipsa 21.1-8)! Și acești oameni au fost toți răscumpărați prin sângele Mielului lui Dumnezeu, dar nu toți au primit binecuvântări cerești și nu vor locui în cer veșnic la Dumnezeu. O a treia grupă de oameni, care nu au vrut să dea onoare lui Dumnezeu, vor petrece din acest motiv veșnicia în iad, pe locul care nu a fost destinat pentru ei, ci pentru diavolul și demonii lui.

În pasajul acesta am cumpănit, dacă predestinarea înseamnă că ceilalți oameni au fost „ocoliți” în ceea ce privește mântuirea. Unele lucruri referitoare la această întrebare rămân grele pentru noi. Stanley Bruce Anstey a formulat cândva aceasta cam așa:

Oamenii încearcă să aducă la unison harul suveran care predestinează al lui Dumnezeu în ceea ce privește mântuirea cu responsabilitatea omului de a crede Evanghelia, însă deseori în această privință ei sunt unilaterali în interpretările lor. Adevărul este: ambele linii ale adevărului merg paralel în Scriptură, fără să se intersecteze. Așa cum sunt cele două șine ale unei linii de tren: în ochii noștri ele par să se intersecteze în depărtare, dar desigur ele nu fac așa. Deoarece căile lui Dumnezeu „sunt de nepătruns” (Romani 11.33), noi nu ar trebui să încercăm să aducem în mintea noastră la unison aceste lucruri, ci să le lăsăm așa cum stau ele în Scriptură. Dumnezeu dorește ca noi să le cunoaștem, și de aceea ele stau în Scriptură, însă El nu ne-a cerut să le aducem la unison. El a știut foarte bine că păcătoșii, care se bazează pe ei înșiși, nu se vor decide pentru Hristos; deci El a mers înainte și ne-a hotărât pentru binecuvântare, prin aceea că ne-a ales. Cândva în istoria noastră am crezut Evanghelia și am primit binecuvântarea mântuirii. Cum lucrează împreună aceste două lucruri, aceasta depășește mintea noastră.

Învățătura despre predestinare este adevărul din Biblie care smerește cel mai mult, deoarece ea arată pe om ca fiind total lipsit de ajutor și incapabil să facă ceva pentru sine însuși. El este de asemenea și adevărul care glorifică cel mai mult pe Dumnezeu în Sfânta Scriptură. Deoarece El a făcut totul pentru noi în mântuirea noastră, El primește pe drept toată recunoștința și toată onoarea! Chiar dacă noi nu înțelegem deplin aceste lucruri, adevărul despre predestinarea divină ar trebui să dea naștere în inimile noastre la preamărire.²⁰

Adnotare

[1] Unele versiuni au aici „ca prim rod” în loc de „de la început”. W. Kelly scrie cu privire la această versiune:

Este bogat în învățăminte să se chibzuiască alternativa „ca prim rod” în loc „de la început”; această alternativă este folosită de autori care țin seama de „mulți experți în istorie”. Realmente un editor (nimeni altul mai neînsemnat decât [Karl] Lachmann) a acceptat această versiune atât în edițiile lui de la început cât și în cele de mai târziu ca fiind adevăratul text. Textul se deosebește de textul acceptat în general numai printr-o singură literă. Multe manuscrise sprijină această versiune: renumitul Codex Vaticanus Graecus (B) 1209; Codex Augiensis (în Cambridge) (F); Codex Boernerianus (G); care acum se află în Dresden (probabil o copie independentă a unui arhetip); Palimpsestul porphyric; șapte minuscule; Vulgata și traducerea de mai târziu sau philoxenică în limba siriană cu mai mulți scriitori bisericești greci și latini față de Codices D E K L (Alford lasă la o parte litera E și adaugă litera A, care este necitibilă); majoritatea versiunilor mai puțin importante; Peschitta siriană; traducerea memphis în limba egipteană; traducerea armeniană și etiopiană cu citatele inițiale în greacă și latină. Și Tischendorf s-a lăsat atras în această direcție, în prima lui ediție (Lipsiae, 1841) să redea cu *aparche* [„pârgă, cel dintâi rod”] așa cum este în Noul Testament grec și latin și textul grecesc mai mic dedicat în Guizot (ambele Paris, 1842); însă el a corectat eroarea în ediția lui a doua din Leipzig (1849) și după aceea. Eu spun „eroare”, căci expresia este în contradicție cu realitatea cea mai sigură. Al cui cel dintâi rod puteau credincioșii din Tesalonic să fie? Nici măcar din Macedonia, căci credincioșii din Filipi au fost înaintea lor pârgă. Afirmatia este cu atât mai mult de nesusținut cu cât expresia nici măcar nu este calificată prin aceasta și nici o concordantă a martorilor din antichitate nu ar fi putut s-o justifice, căci ea este opusă adevărului. Însă noi învățăm prin aceasta să prețuim cum se cuvine realitățile: (1) că documente de o valoare deosebit de mare pot fi enorm de false, probabil printr-o greșeală de superficialitate; și (2) că editorii cu cel mai mare prestigiu sunt înclinați să fie duși în eroare, parțial prin încrederea exagerată în martorii admirați (precum Vatican cu Vulgata), parțial prin dragostea înăscută pentru noutăți sau respingerea a ceea ce până atunci a fost acceptat. (W. Kelly, 2

Thessalonians. The Epistles of Paul to the Thessalonians)

[2] Cuvântul „sfânt” înseamnă „pus deoparte, separat”.

[3] Voi reveni mai târziu și la alte aspecte ale „cunoașterii dinainte”.

[4] În cazul despărțirii de rău nu este vorba de străduința noastră permanentă de a crește în sfințenia personală. Această despărțire înseamnă mai degrabă că noi am fost sfințiți odată pentru totdeauna prin Duhul lui Dumnezeu, atunci când El ne-a dăruit viața nouă și ne-a pus deoparte pentru Dumnezeu (compară cu 1. Petru 1.2). Viața nouă este sfântă și nu poate păcătui, așa cum ne învață prima epistolă a lui Ioan (de exemplu 1 Ioan 3.6a,9).

[5] Vezi în privința aceasta articolul [„Sunt credincioșii Vechiului Testament copii ai lui Dumnezeu?”](#)

[6] Cu siguranță Natanael și de asemenea și iudeii au înțeles altfel expresia „Fiul lui Dumnezeu” (compară cu Ioan 1.45-49).

[7] În Apocalipsa 21.7 nu este vorba de poziția noastră ca fii, ci de relația noastră cu Dumnezeu, aceea *asemenea* a unui fiu. De aceea se spune în context: „Eu îi voi fi *Dumnezeu*”. Și aceasta nu are nimic a face cu o poziție de fiu față de tatăl său, deoarece Dumnezeu este în orice timp Dumnezeu pentru fiecare – și pentru necredincioși.

[8] Prin noțiunea „casa Tatălui” nu ne referim la casa Tatălui unde noi vom fi cândva acasă în cer, ci mai degrabă ne referim la poziția pe care fiii, adică creștinii credincioși, o au înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu ca Tată întâmpină pe fii Lui majori cu încredere, deoarece ei au ieșit din starea de minori. Odinioară această schimbare de poziție a unui *copil în fiu* a fost sărbătorită cu bucurie mare în multe culturi; prin aceasta a devenit foarte clar că fiul este introdus acum în toate afacerile tatălui, că toți slujitorii îl întâmpină cu respect și că el posedă încrederea tatălui.

[9] Așa a spus de exemplu Edward Drew într-un mesaj la radio în 1 martie 1942 cu privire la Romani 8.29-32.

[10] Așa de exemplu George Gillanders Findlay în *The Expositor's Bible, Epistle to the Ephesians* , pag. 33 sau George Campbell Morgan în *Living Messages of the Books of The Bible, Matthew To Colossians*, pag. 172.

[11] Așa de exemplu Robert William Dale în *The Expositor's Library, Epistle to the Ephesians*, pag. 29–32, 41.

[12] Așa de exemplu Dr. A.J. Wall în *The Truth about Election: an exposure of the pre-fixation theory*, pag. 13.

[13] Înainte de căderea în păcat Adam era nevinovat, însă nu era sfânt!

[14] Așa de exemplu Thomas Kingsmill Abbott în *International Critical Commentary on "Ephesians"*, 1909, pag. 6.

[15] George Gillanders Findlay, *The Expositor's Bible, Epistle to the Ephesians*, pag. 28.

[16] Roger Liebi, „[Die biblische Lehre über Auserwählung und Zuvorbestimmung](#)“.

[17] Henk P. Medema, *Der Brief an die Römer*, Bielefeld (CLV) 1992, pag. 138–139.

[18] Henk P. Medema, *Der Brief an die Römer*, Bielefeld (CLV) 1992, pag. 140–141.

[19] John Boyd Nicholson, „Der erste Brief des Petrus, în *CV-Kommentar zum Neuen Testament*, vol. 3, Dillenburg(CV) 2009, pag. 423.

[20] B.S. Anstey, *The First and Second Epistles of Peter*; Christian Truth Publishing 1918, pag. 21–22.